

Hófagyalt

Amikor elmennek a költözőmadarak, elkarikáznak az ördögsekerek, megjön sírva-ríva az északi szél. Zörgeti az ablakokat, befúj a kulcslyukon, az ember kabátja ujján meg a gallérja fölött. Így aztán naptár nélkül is tudni lehet, hogy milyen évszak van. Sokszor olyan kornyikálást rendez a szél a kályhacsőben, mintha a város minden macskája a kéményben telefonálna.

A cudar hidegtől bebőröződnek a pocsolyák, a folyón jégdarabok úsznak, amíg minden víz be nem fagy.

De mindenben van azért haszon, mert az északi szél összefújja a fejünk fölött a fellegetet, mígnem egymásnak ütköznek, kihasadnak és szállingózni kezd belőlük a hó.

„Hull a hó” – kiáltozza mindenki és nézi a hópelyheket, vagy a kezét kinyújtva addig bámulja a fehér csodát, amíg a hópehely el nem olvad.

Jóska barátom azonban nem ezt cselekedte. Ő megvárta, amíg a föld megfehéredett, azután összegyűjtött egy marék havat és kiabált: „Fagyalt! Mennyei fagyalt!” És nyalogatni kezdte.

Mi mondtuk neki, hogy a hóból lehet hógolyót gyúrni, hóembert készíteni, járni is lehet rajta, meg csúszkálni, de meggenni szigorúan tilos.

De hiszen lehetett Jóskának beszélni. Amit a fejébe – különösen a szájába – vett, azt nem lehetett kiverni belőle. Et-

te a havat, holott cukor sem volt benne, sem tejszínhab a te-
tején.

– Ne edd, Jóska – kérleltem, de ő mérgesen csak annyit
mondott:

– Tán irigyled? Akkor egyél te is.

Jóskát ebben a baljóslatú cselekedetben én sem tudtam
meggátolni, de szerencsére becsengettek.

Alig telt el egy félóra, köhögni kezdett, egyre jobban kipi-
rult, majd szemmel láthatólag bágyadozott.

A tanító bácsi is észrevette.

– Mi van veled, édes fiam? – kérdezte részvétellel.

Mire Jóska a torkára mutatott és elhaló hangon közölte:

– Fáj...

Erre haza kellett kísérni. Harmadnap meglátogattuk Jós-
kát. Jól be volt bugyolálva és két párnán nyugtatta a fejét. Az
ágya melletti asztalkán üvegek voltak valami sötét színű fo-
lyadékkal meg egy kiskanál.

Kiderült, hogy még doktort is hívtak hozzá. Ez azonnal ka-
nalat kért és lenyomta a Jóska torkán, mert valószínűleg ki
kellett a torkát tágítani. Vagy a maradék havat akarta kiope-
rálni belőle, de ahhoz talán inkább villa és kés kellett volna.

Ezután a doktor erősen megcsóválta a fejét és kijelentette,
hogy Jóskának torokgyulladásra van és ezt a hófagyalt okozta.

Rémülten vettük tudomásul, hogy Jóskának meggyulladt a
torka. Mégpedig attól a darab hótól, amelyet megevett.

Ez nem tűnt meggyőzőnek.

Mert a hó nemhogy meggyújtana valamit, de ami meg van
gyulladva, azt is eloltja. Ráadásul Jóskának be volt kötve a
nyaka, s a gyulladt dolgokat nem szokták bebugyolálni, mert
a kendő is meggyulladhat. Az üvegben lévő fekete folyadé-

kot már jobban meg lehetett érteni; ez nyilván arra szolgált, hogy a lenyelt havat megfesse, kiszívja belőle a hideget.

– Látod, Jóska, kár volt az ingyen fagylaltot megenni – mondta bölcsen az egyik látogató.

Mire egy másik osztálytársunk a késő intelmet megtettezte:

– Ha nem etted volna meg a havat, most szánkózhatnál, hógolyózhatnál.

Nem tetszett nekem ez a beszéd, amivel Jóska amúgy is nehéz és gyulladt helyzetét a látogatók súlyosbították.

Ezért én próbáltam megvigasztalni.

– Ne búsulj, Jóska – mondtam –, amíg kénytelen vagy nyomni az ágyat, mi majd ugráncozunk, hógolyózunk, szánkózunk helyetted is.

De ezek a meleg baráti szavak sem vigasztalták meg Jóskát.

– Én is szeretnék hógolyózni – nyögte bánatosan.

Ezen el kellett gondolkozni, hogy mit is mondhat az ember bölcsen, megnyugtatóképpen.

– Nézd, Jóska – feleltem neki meleg barátsággal –, te is tudod, hogy nem lehet mindent egyszerre. Te megetted a havat, és az nagy örömet jelentett a számodra. Akik nem ették meg, azok lemondtak erről az élvezetről, viszont cserében szánkóznak. Nem lehet sohasem teljesen elégedett az ember.

Jóska erre könnyezni kezdett.

– A hó, amit megettem, nem is volt finom.

Erre tovább vigasztaltuk.

– Utólag a hógolyózás sem finom.

És a szánkózás is csak addig jó, amíg szánkázik az ember.

Újabb érveket hoztunk föl a megvigasztalására. Hogy hideg van, fúj a szél, a manók is eltűntek és az egyik fiú a csúszkán csúnyán hasravágódott.

– Én is szeretnék hasravágódni – magyarázta Jóska.

Lábadozó barátunktól kijövet némán mentünk az utcán, csak későre szólalt meg egyikünk.

– Hiába, aki hófagylaltot eszik, avval utólag sem lehet okosan beszélni.

